

Ελευθερουπόλεως Χρυσόστομος: Κάθε απομάκρυνση από τον Χριστό είναι εμπειρία εξορίας

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ελευθερουπόλεως](#)

Την Κυριακή 22 Φεβρουαρίου 2026, της Τυρινής, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ελευθερουπόλεως κ. Χρυσόστομος τέλεσε την Θεία Λειτουργία στον ενοριακό Ιερό Ναό Αγίου Γεωργίου Παλαιοχωρίου, πλαισιωμένος από τον Πρωτοσύγκελλο της Μητροπόλεως Αρχιμανδρίτη Χρυσόστομο Μπένο, τον Εφημέριο της ενορίας π. Θεοχάρη Καλπάκογλου και τους Διακόνους της Μητροπόλεως.

Τον Θείο Λόγο εκήρυξε ο Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης, εστιάζοντας στο γεγονός της εξώσεως των Πρωτοπλάστων από τον Παράδεισο, το οποίο η Εκκλησία προβάλλει ιδιαιτέρως την ημέρα αυτή ως πνευματική αφετηρία της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής. Αναφέρθηκε στη βιβλική διήγηση της Γενέσεως και

περιέγραψε την ευλογημένη κατάσταση του Παραδείσου, όπου ο άνθρωπος ζούσε σε άμεση κοινωνία με τον Θεό, απολαμβάνοντας την αληθινή ευτυχία που δεν στηρίζεται σε υλικά αγαθά, αλλά στη ζωντανή σχέση με τον Δημιουργό. Υπογράμμισε ότι η μέγιστη χαρά του ανθρώπου ήταν η παρουσία του Θεού και η συνομιλία μαζί Του, και ότι αυτή η κοινωνία αποτελεί τον αληθινό προορισμό κάθε ανθρώπινης υπάρξεως.

Στη συνέχεια, ανέλυσε το τραγικό γεγονός της πτώσεως, κάνοντας λόγο για τον πειρασμό του διαβόλου, τον οποίο χαρακτήρισε «πατέρα του ψεύδους», και για την υπερηφάνεια που οδήγησε στην παρακοή. Επεσήμανε ότι ο διάβολος, έχοντας απομακρυνθεί ο ίδιος από τη θεία δόξα, πολεμά τον άνθρωπο με στόχο να τον αποξενώσει από τον Θεό. Ιδιαίτερη έμφαση έδωσε στο δραματικό ερώτημα του Θεού «Αδάμ, πού είσαι;», τονίζοντας ότι το ερώτημα αυτό απευθύνεται διαχρονικά σε κάθε άνθρωπο που απομακρύνεται από τον Θεό. Η γυμνότητα των Πρωτοπλάστων, όπως ανέφερε, δεν ήταν μόνο σωματική, αλλά κυρίως πνευματική, δηλαδή απώλεια της χάριτος και της αθωότητας.

Ο Σεβασμιώτατος σημείωσε ακόμη ότι η έλλειψη ειλικρινούς μετανοίας επιδείνωσε την κατάσταση, ενώ εάν υπήρχε ταπείνωση και συντριβή, η πορεία θα μπορούσε να είναι διαφορετική. Από την πτώση, είπε, εισήλθαν στον κόσμο ο πόνος, η αρρώστια και ο θάνατος, όχι ως θέλημα του Θεού, αλλά ως συνέπεια της απομάκρυνσης του ανθρώπου από την πηγή της ζωής. Σύνδεσε το γεγονός αυτό με τη σύγχρονη πραγματικότητα, επισημαίνοντας ότι κάθε φορά που ο άνθρωπος ζει μακριά από τον Χριστό και την Εκκλησία, βιώνει εκ νέου την εμπειρία της εξορίας.

Καταλήγοντας, τόνισε ότι η Εκκλησία αποτελεί τον τόπο επανεύρεσης του «χαμένου Παραδείσου», καθώς μέσα σε αυτήν ο άνθρωπος ξαναβρίσκει τη χαρά, την ειρήνη και τη θεραπεία της ψυχής. Προέτρεψε τους πιστούς να εισέλθουν στη Μεγάλη Τεσσαρακοστή με πνεύμα μετανοίας, συγχωρήσεως και πνευματικής εγρήγορσης, ώστε, δια του αγώνος, της νηστείας και της προσευχής, να πορευθούν προς την αποκατάσταση της σχέσεώς τους με τον Θεό και να γευθούν εκ νέου τη χάρη Του.

